

WILLIAM FAULKNER'IN NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜNÜ

ALIRKEN YAPTIĞI KONUŞMA

Bu ödülün şahsıma değil, yaptığım işlere verildiğinin farkındayım. O işler insan ruhunun ıstıraplarıyla ve terle yoğrulmuştu ve şan, şöhret için değil, para için hiç değil, yalnızca insan ruhunun malzemesinden, daha önce hiç varolmamış bir şey yaratmak için yapılmıştı. Yani bu ödül şahsıma emanet edilmiş sayılır, işin akçe yanına gelince, onu da kaynağının önemi ve amacına uygun bir biçimde yönlendirmek olanağı bulacağımdan eminim. Yalnızca aldığım maddi ödülü değil, bu ödülün bana verdiği övüncü de yönlendirmek geliyor içimden ve yaşadığım bu anları beni dinleyebilecek olan, kendilerini aynı çalışmaya ve ıstıraplara adanmış, belki bir gün benim şimdi durduğum şu yerde bulunmaları olası genç erkeklere ve kadınlara seslenmek için bir doruk noktası olarak kullanmak istiyorum.

Günümüzde yaşadığımız trajedi genel ve evrensel, fizikî bir korkudur ve öylesine uzun zamandır sürüyor ki, ona katlanır hale geldik. Artık ruhumuzun sorunları gündemde değil, insan kendine tek bir soru soruyor : Ne zaman işim bitirilecek? İşte bu yüzden de günümüzde yazı yazan genç adam ya da genç kadın, kendiyi çelişkiler içinde olan insan yüreğinin sorunlarını unuttu; oysa yalnızca o sorunlar iyi yazı yazmayı sağlar, çünkü yalnızca o sorunlar yazmaya değer şeylerdir; ıstıraplar çekmeye, ter dökmeye değen yalnızca onlardır. Genç kızımız, ya da genç oğlumuz bunları yeniden öğrenmek zorunda. Her şeyden önce korkmamak gerektiğini kendi kendine belletmeli. Çalışmalarında insan yüreğinin en eski gerçeklerinden ve doğrularından, evrensel doğrulardan başka hiçbir şeye yer açmamalı: Aşk ve şeref ve merhamet ve gurur ve şefkat ve fedakârlık... İçinde bunları barındırmayan tüm öykülerin ömrü kısa olur, yazgıları kötüdür. Bunları yazmadığı sürece çalışmaları lanetlenmiş olacaktır. Aşk değil, şehveti yazacaktır; kimsenin değerli bir şeyler yitirmediği yenilgileri yazacaktır; umutsuz zaferleri yazacaktır ve en kötüsü de bunları merhamet ya da şefkat duymadan yazacaktır. Üzüntüleri evrensel bir iskelet olmaksızın üzecektir, hiçbir iz bırakmayacaktır. Yüreğinin esinleriyle değil, guddelerinin salgılarıyla yazacaktır. Bütün bunları öğrenene dek, aralarında durup insanların sonunu seyrediyor olacaktır. Ben insanlığın böylesi bir sonu olduğunu kabullenmeyi reddediyorum. Tahammüllü olduğunu ileri sürerek insanoğlunun ölümsüzlüğünü iddia etmek hiç de zor değil: kızılıkları solan son gece de biterken, kıyametin son çanları çalınıp sesleri zavallı kayalıklarda yankılanıp sönerken bile bir ses duyulacaktır: insanoğlunun yorulmayan sesi hâlâ konuşuyor olacaktır. Ben bunu kabullenmeyi reddediyorum. Ben insanoğlunun yalnızca tahammüllü olduğuna değil, üstelik her şeyin üstesinden gelebileceğine inanıyorum. Tüm yaratıkların içinde yalnızca onun yorulmak bilmeyen bir sesi olduğu için değil, yalnızca onun bir ruhu, şefkati ve merhameti ve tahammülü olduğu için ölümsüzdür o. Ozanın, yazarın işi de bunları yazmaktır. İnsanoğlunun yüreğini kaldırarak, geçmişinin şanına yakışan cesaretini ve şerefini ve umudunu ve gururunu ve merhametini ve şefkatini ve fedakârlığını anımsatarak, ona yardım edip tahammül gücünü artırma ayrıcalığına sahip kılınmıştır, ozan ile yazar. Ozanın sesi yalnızca insanoğlunun kaydını tutmaya yaramaz, aynı zamanda onun her şeye tahammül edebilmesi ve her şeyin üstesinden gelebilmesi için yardım sağlayacak desteklerden, temel direklerden biridir.

(10 Aralık 1950 - İsveç, Stockholm)